

Zając

Ma długość od 35 do 75 cm, wysokość ok. 30 cm, a jego ogon, zwany omykiem, ma długość 8–10 cm. Waży 3–6 kg. Ogon zająca jest od góry czarny, na spodzie biały. Uszy są dłuższe od głowy. Nogi zająca nazywa się skokami, natomiast uszy – słuchami. Łapy są wąskie i twarde, przystosowane do biegania po twardym terenie. Tylne nogi są znacznie dłuższe od przednich. Futro (turzyca) ma szarobrązowy kolor – upodabniający go do podłoża – ubarwienie ochronne. W zimie futro staje się jaśniejsze i gęstsze niż w lecie. Goryczy i tam mają one większe znaczenie spożywcze.

Zając jest typowo stepowym gatunkiem. Występuje przeważnie na otwartych obszarach upraw rolniczych i łąk i w młodnikach śródpolnych. Zając w dużych lasach występuje rzadko. Zając nie lubi obszarów bagiennych i podmokłych. Zimą zające, zmuszone głodem często żerują w nieogrodzonych sadach.

Żuraw czarny

gatunek dużego ptaka z rodziny żurawi, zamieszkujący północną i środkową część Eurazji. Do niedawna można go było spotkać w całej Europie. W wyniku osuszania podmokłych łąsów zniszczono jego lęgowiska i obecnie na południe od Bałtyku i na południu Europy występuje tylko wyspowo. Ciągły zasięg obejmuje Półwysp Skandynawski, północną Rosję i Azję aż po wschodnią Syberię. Wiosenne powroty w marcu i kwietniu, a jesienne przeloty we wrześniu i październiku. Zimuje na Półwyspie Iberyjskim, w zachodniej Azji i Afryce Północnej. W Polsce nieliczny lub bardzo nieliczny ptak lęgowy nizu.

Sylwetka wysmukła, wyprostowana. Większy od bociana i łatwo od niego odróżnialny po długich, zwisających w kształcie pióropusza ozdobnych piórach na ogonie i grzbiecie. Górna część głowy koloru karminowego, boki białe, czoło i przód długiej szyi czarne. Młode są brunatne bez plam na głowie i ozdobnych piór. Na głowie efektowny pióropusz.

Bażant

gatunek średniej wielkości, zasadniczo osiadłego (choć samce mogą koczować) ptaka z rodziny kurowatyh

Spotkać go można na całym obszarze niżowym kraju, choć występuje nierównomiernie, rzadko w północnych regionach. Jest nielicznym, miejscami średnio licznym, ptakiem lęgowym. W Polsce aklimatyzowano różne podgatunki, stąd różnorodność występujących u nas ptaków. Pierwsze bażanty znalazły się w polskiej awifaunie w XVI wieku. Populacje podtrzymuje wsiedlanie ptaków przez myśliwych dla celów łowieckich. Zimują u nas, ale nie są to ptaki wytrzymałe na bardzo niekorzystne warunki klimatyczne i dość często mogą ginąć w okresach większych mrozów i śniegów, zwiększa się wtedy udział bażantów introdukowanych przez człowieka.

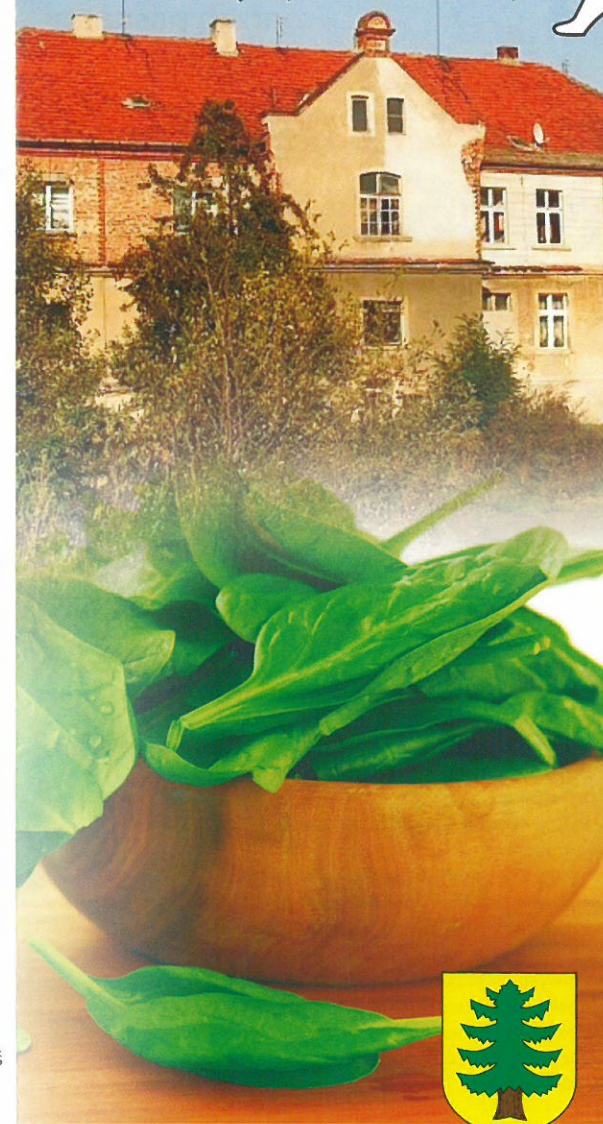
Sarna

gatunek ssaka parzystokopytnego z rodziny jeleniowatych. Jedno z ważniejszych zwierząt łownych Europy. Samica jest potocznie nazywana kozą, samiec rogaczem lub kozłem, młode zaś kozłętami. Istnieje również łowieckie określenie sarniak na dorosłego samca sarny.

Sarna jest zwierzęciem średniej wielkości o smukłym ciele, wysokich nogach (cewkach), sierści (sukni) czerwonobrazowej w lecie, siwobrazowej lub siwożółtej w zimie, z białą lub żółtawą plamą (lustrem) na pośladkach. W Niemczech i Holandii spotykane są osobniki o czarnym ubarwieniu, a w całym zasięgu występowania również białe albo łaciate. Racice małe, ostro zakończone. Palce boczne są wysoko osadzone, nie dotykają podłoża. Wysokość w kłębie ok. 75 cm, długość 95–140 cm (w tym tułowia ok. 70 cm), przeciętna masa ciała ok. 25 kg Sarny w okresie od późnej jesieni do wiosny żyją w stadach (rudlach) złożonych z kilku do kilkudziesięciu osobników prowadzonych przez doświadczoną samicę.

ŚCIEŻKA EDUKACYJNA

Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska
i Gospodarki Wodnej
we Wrocławiu

"Projekt dofinansowany ze środków
Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
we Wrocławiu"

MORZĘCIN MAŁY - WIOSKA SMAKU ZE SZPINAKU